

Sygn. akt II K 50/17

PR Ds. 789.2016

I. W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Nidzicy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Bieńkowski

Protokolant sekretarka Milena Borowska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Nidzicy Dariusza Paczkowskiego

po rozpoznaniu dnia 24 kwietnia 2017 roku w N. sprawy:

J. F. (1) s. A. i A. z domu F. ur. (...) w N.,

E. G. s. J. i W. z domu D. ur. (...) w K.,

Oskarżonemu J. F. (1) o to, że:

- w dniu 15 stycznia 2016 roku, woj. (...) - (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podczas złożenia wniosku o pożyczkę wprowadził w błąd przedstawiciela (...) S.A. z/s w B., co do swojego zatrudnienia w firmie Usługi (...) z/s w N. oraz wysokości osiąganych dochodów na potwierdzenie tego przedstawił poświadczającą nieprawdę umowę o pracę z dnia 22 lutego 2015 roku i zaświadczenie o zatrudnieniu i dochodach z dnia 07 lipca 2015 roku, które zostały wcześniej wystawione przez właściciela w/w podmiotu E. G., następnie w dniu 20 stycznia 2016 roku, po pozytywnym rozpatrzeniu wniosku zawarł z (...) S.A. z/s w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) doprowadzając tym samym ten podmiot do niekorzystnego rozporządzenia mienia w kwocie 8 064,00 zł,

tj. o przestępstwo z art. 286§ 1 kk.

Oskarżonemu E. G. o to, że:

- w bliżej nieokreślonym dniu nie wcześniej niż 22 lutego 2015 roku i nie później niż 15 stycznia 2016 roku, w N., woj. (...) - (...) prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) z/s w N. udzielił pomocy J. F. (1) w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mienia (...) S.A. z/s w B. w kwocie 8 064,00 zł, w ten sposób, iż mimo tego, że nie zatrudniał w/w wystawił mu umowę o pracę z dnia 22 lutego 2015 roku, oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i dochodach z dnia 7 lipca 2015 roku, w którym to potwierdził, że jest jego pracownikiem zatrudnionym na stanowisku malarz-szpachlarz na pełen etat z wynagrodzeniem miesięcznym 2 800,00 zł netto, co też umożliwiło J. F. (1) zawarcie umowy pożyczki nr (...) z dnia 20 stycznia 2016 roku,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 286 § 1 kk.

ORZEKA :

I. oskarżonego **J. F. (1) (F.)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i za to z mocy art. 286§1 k.k. skazuje go i wymierza karę 8(ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **E. G. (G.)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i za to z mocy art. 18§2 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. skazuje go , a na podstawie art. 19§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierza karę

6(sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 50(pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

III. na podstawie art.69§1 i 2 k.k. , art.70§1 k.k. wykonanie wymierzonej w pkt II kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego **E. G.** warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art.44§2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci dokumentów zapisanych pod poz.Drz 68-74 wykazu dowodów rzeczowych Prokuratury Rejonowej w N. i nakazuje pozostawienie tych dokumentów w aktach sprawy;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. kwotę 420 zł wraz z należnym od tej kwoty podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu;

VI. na podstawie art.624§1 k.p.k. zwalnia obu oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości

Sygn. akt II K 50/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Oskarżony E. G. od 08 lipca 2013 roku prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Usługi Budowlane- (...) z siedzibą w N..

Oskarżony J. F. (1) zamieszkuje po sąsiedzku z E. G. i pomagał mu przy wykonywanych zleceniach.

W bliżej nie ustalonym dniu, nie wcześniej niż 22 lutego 2015 roku i nie później niż 15 stycznia 2016 roku oskarżony J. F. (1) zwrócił się do E. G. o pomoc w uzyskaniu kredytu gotówkowego w celu spłacenia swoich zobowiązań. J. F. (1) poprosił E. G. by ten wypełnił zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na jego dane.

Wyżej wymienieni zawarli fikcyjną umowę o pracę opatrzoną datą 22 lutego 2015 roku z której wynika, że J. F. (1) został zatrudniony w działalności prowadzonej przez E. G. na pełen etat na czas nieokreślony za wynagrodzeniem 2.800,00 zł. Następnie po sporządzeniu umowy E. G. wystawił na rzecz J. F. (1) zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z datą 07 lipca 2015 roku.

A. F. – matka oskarżonego J. F. (1) - w miesiącu styczeń 2016 roku skontaktowała się z A. S. doradcą (...) w celu uzyskania pożyczki gotówkowej. Po krótkiej rozmowie telefonicznej i podaniu danych A. S. uznała, że niestety A. F. nie posiada zdolności kredytowej, a zatem nie może uzyskać pożyczki. A. F. po jakimś czasie ponownie zadzwoniła do A. S. informując ją, że w jej odczuciu zdolność kredytową posiada J. F. (1) który jest osobą pracującą.

Oskarżony J. F. (1) wraz ze swoją matką A. F. w miejscu swojego zamieszkania w dniu 15 stycznia 2016 roku spotkali się z doradcą A. S. pracownikiem (...) S.A. celem zawarcia umowy pożyczki, złożyli wniosek wraz z kompletem wymaganych dokumentów w tym między innymi umową o pracę oraz zaświadczeniem o uzyskiwanych dochodach.

Przedmiotowy wniosek został przyjęty przez centralę spółki i dnia 20 stycznia 2016 roku oskarżony zawarł umowę pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) zgodnie z którą J. F. (1) udzielono pożyczki w kwocie 3.000,00 zł, którą miał spłacić w 24 równych ratach po 336 zł miesięcznie, począwszy od 24 lutego 2016 roku.

W związku z nieotrzymaniem przez spółkę żadnej z wymaganych rat przez J. F. (1), pokrzywdzona wszczęła proces windykacji, który zakończył się niepowodzeniem. Spółka parokrotnie podejmowała próby kontaktu telefonicznego z oskarżonym czy też w miejscu jego zamieszkania. W wyniku powyższych prób nie udało się spółce skontaktować z

oskarżonym J. F. (1). Pracownicy spółki w listopadzie 2016 roku ustalili, że oskarżony J. F. (1) przebywa w zakładzie karnym.

Dowód: umowa pożyczki wraz z załącznikami [k. 2-18, 65-72]; wniosek o udzielenie pożyczki [k. 19-23, 53-57]; zeznania świadka A. S. [k. 45-47, 82v-83]; umowa o pracę [k. 62]; zaświadczenie o wynagrodzeniu [k. 63]; zeznania R. P. [k. 95-96, 159], wyjaśnienia E. G. [k. 112-112v, 119];

Z informacji nadesłanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wynika, że płatnik E. G. w okresie od 01 stycznia 2016 roku do dnia 11 stycznia 2017 roku nie zgłaszał J. F. (1) do ubezpieczenia społecznego i ubezpieczenia zdrowotnego.

Dowód: pismo z ZUS [k. 78].

Oskarżony J. F. (1) był w przeszłości karany i aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności.

Dowód: karta karna [k. 85].

Oskarżony J. F. (1) w trakcie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do jego popełnienia i odmówił składania wyjaśnień. Dodał jedynie, że jakieś pieniądze wpłacał na rzecz pokrzywdzonej spółki zanim trafił do Zakładu Karnego.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. F. (1) [k. 105].

Na rozprawie głównej w dniu 24 kwietnia 2017 roku oskarżony J. F. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że owego czynu nie popełnił, ponieważ miał umowę o pracę i wszystkie zaświadczenia o pracę i ponadto gdyby nie został osadzony w Zakładzie Karnym to byłby w stanie spłacać ratę. Z uwagi na fakt, że w Zakładzie Karnym nie uzyskuje żadnych dochodów to aktualnie nie jest w stanie spłacić przedmiotowej umowy pożyczki. Dodatkowo wskazał, że przed osadzeniem go w czerwcu 2016 roku to faktycznie pomagał w firmie (...) i uzyskiwał miesięczne dochody w wysokości 2.600,00 zł.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. F. (1) [k. 158v].

Sąd zważył co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie zeznań A. S., R. P., wyjaśnień oskarżonego E. G. oraz dokumentów zgromadzonych w toku postępowania w postaci wniosku i umowy o udzielenie pożyczki gotówkowej, informacji ZUS oraz danych o karalności.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego J. F. (1) złożonym w postępowaniu w zakresie tego, że w chwili zawarcia umowy pożyczki chciał ją spłacić oraz, że na rzecz przedmiotowej dokonywał jakieś płatności. Sąd uznał, iż wyjaśnienia oskarżonego w przedstawionym zakresie są niezgodne z ustalonym stanem faktycznym. W części odnośnie zamiaru spłaty pożyczki, przekonania, iż w dniu zawarcia umowy miał zamiar spłacić pożyczkę i gdyby nie został osadzony w Zakładzie Karnym to by ją spłacał, Sąd odmówił wiarygodności. Zdaniem Sądu przedmiotowe wyjaśnienia stanowią przyjętą przez oskarżonego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Oskarżony J. F. (1) jako osoba wcześniej karana zdawał sobie sprawę z grożącej mu kary i z konsekwencji przyznania się do kluczowego dla odpowiedzialności karnej przesłanki, że w chwili wzięcia pożyczki nie miał zamiaru jej spłacić.

Oskarżony w celu uzyskania owej pożyczki poprosił oskarżonego E. G. o wystawienie na jego rzecz odpowiednich dokumentów, które skutkowały uzyskaniem przez J. F. (1) odpowiedniej zdolności kredytowej. Ponadto E. G. nigdy nie zgłosił do ubezpieczenia społecznego czy też zdrowotnego w ZUS J. F. (1). E. G. w złożonych przez siebie wyjaśnieniach jasno, pełnie i logicznie opisał przebieg wystawienia owego zaświadczenia i jednoznacznie potwierdził, że chciał pomóc w ten sposób (wystawiając odpowiednie druki) J. F. (1) aby ten uzyskał pożyczkę za pomocą której spłaci swoje zobowiązania finansowe.

W związku z powyższym w pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom oskarżonego J. F. (1), nie był on zatrudniony u E. G., tym samym nie mógł on uważać, iż w dniu złożenia wniosku o przyznanie pożyczki, spłaci ją.

W świetle powyższego po stronie oskarżonego brak było racjonalnych powodów, aby twierdzić, iż był przekonany, że w dniu złożenia wniosku o przyznanie pożyczki gotówkowej, tj. 15 stycznia 2016 r. był w stanie spłacić zadłużenia w kwocie nawet 3 tys oraz gdyby nie został osadzony to z całą pewnością by regulował raty. W tym miejscu wskazać należy, że oskarżony będąc na wolności nie uiścił żadnej z wymaganych rat. Toteż oceniając wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie Sąd przyjął, iż stanowią one linię obrony oskarżonego zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Sąd nie dał wiary oskarżonemu J. F. (1) odnośnie twierdzeń, że kilkakrotnie wpłacał jakieś kwoty pieniężne na rzecz firmy pożyczkowej w celu spłaty pożyczki. Przeczą temu zeznania świadków R. P. i A. S. z których wynika, że oskarżony od początku unikał wszelkiego kontaktu z pracownikami spółki (...).

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom A. S. i R. P. którzy pozostają pracownikami pokrzywdzonej spółki, są osobami obcymi dla oskarżonego J. F. (1), nie pozostawali z nim w konflikcie, w związku z powyższym, w ocenie Sądu, byli zdolni do złożenia obiektywnych zeznań. Sąd zwrócił uwagę, iż zeznania powyższe są logiczne i wzajemnie ze sobą korespondują. Zważywszy na powyższe okoliczności Sąd dał wiarę tym zeznaniom w całości.

Sąd uznał za wiarygodne w całości protokoły, dokumenty i dane o karalności dotyczące oskarżonej, albowiem zostały one sporządzone w przepisanej formie i przez upoważnione do tego osoby.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd w głównej mierze posiłkował się wyjaśnieniami złożonymi przez E. G., który dość szczegółowo przedstawił proces wystawienia na rzecz oskarżonego J. F. (1) zaświadczenia o zatrudnieniu i uzyskiwanym wynagrodzeniu i jego problemach finansowych.

Sąd uznał za wiarygodne w całości protokoły, dokumenty i dane o karalności dotyczące oskarżonej, albowiem zostały one sporządzone w przepisanej formie i przez upoważnione do tego osoby.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do przyjęcia okoliczności wyłączających lub umniejszających winę J. F. (1). Jest on osobą pełnoletnią, miał pełną możliwość rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Zdaniem Sądu oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk. Przestępstwo to zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat.

Działanie sprawcy, określone w art. 286 § 1 k.k. jako doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem, sprowadza się do trzech wymienionych w tym przepisie sposobów:

- wprowadzenie w błąd,
- wyzyskanie błędu,
- wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Jeżeli chodzi o dwa pierwsze sposoby działania, to zawsze przy ich stosowaniu warunkiem zrealizowania skutku jest błąd po stronie pokrzywdzonego. Może to być błąd co do osoby, błąd co do rzeczy, błąd co do zjawiska lub zdarzenia.

W sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje w świadomości pokrzywdzonego fałszywe wyobrażenie (rozbieżność między rzeczywistością), zaś w przypadku wyzyskania błędu ta rozbieżność już istnieje, a sprawca nie koryguje jej, lecz korzysta z tego błędu dla uzyskania przez siebie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, niekorzystnej dla pokrzywdzonego decyzji majątkowej (por. wyrok SN z dnia 02.12.2002 r., w sprawie IV KKN 135/00) Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest

osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działania musi mieć wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego przy ustaleniu zamiaru sprawcy oszustwa, w zasadzie nie przyznającego się do winy w szczególności przy zawieraniu pozornych umów o pożyczkę pieniędzy należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie, których można byłoby, wyprowadzić co do realności wypełnienia obietnic złożonych przez sprawcę osobie rozporządzającej mieniem, a w szczególności jego możliwości finansowe, skalę przyjętych zobowiązań, które ma świadczyć z niekorzyścią dla siebie sprawca, na korzyść rozporządzającego mieniem, zachowanie się sprawcy po otrzymaniu pieniędzy, jego stosunek do rozporządzającego mieniem w związku z upływem terminów płatności sumy pożyczki lub odsetek, z jednoczesną oceną przy zwłoce płatności zmian w sytuacji materialnej sprawcy na niekorzyść oraz przyczyn takiego stanu rzeczy (wyrok SN z dnia 03.04.1980 w sprawie II KR 73/80, LEX nr 21863).

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2011r. w sprawie III KK 181/10 przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 kk jest przestępstwem umyślnym, które zalicza się do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć użyć takiego właśnie sposobu działania, na przykład wprowadzenia w błąd co do możliwości zapłaty w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia przy realizowaniu każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Zatem przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 kk wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Stanowisko to znajduje potwierdzenie w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 13 stycznia 2010 r., II KK 150/09, Biul. PK z 2010 r., nr 2, poz. 6; wyrok z dnia 4 czerwca 2009 r., WA 16/09, R-OSNKW 2009, poz. 1253; wyrok z dnia 11 lutego 2009 r., III KK 245/08, OSPr. i Pr. 2009 r., nr 7-8, poz. 8; wyrok z dnia 19 lipca 2007 r., V KK 384/06, Biul. PK z 2007 r., nr

14, poz. 33; wyrok z dnia 3 lipca 2007 r., II KK 327/06, R-OSNKW 2007 r., poz. 1498).

Kierując się tymi zaleceniami Sądu Najwyższego, Sąd przyjął, iż oskarżony J. F. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk.

Oskarżony uzyskał pożyczkę, zważywszy na jego sytuację materialną – był osobą niepracującą i nie osiągającą żadnego dochodu w kwocie – 3.000 zł. Oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając świadomość swojej niewypłacalności, a mimo to zaciągnął zobowiązania. Zdaniem Sądu oskarżony obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd spółkę (...) oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Zgodnie z treścią wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 23 września 2008 r. w sprawie II Aka 120/08 zawarcie zobowiązania z umowy wzajemnej, z której jeden z kontrahentów uzyskuje świadczenie, jednak od początku nie ma szans ani zamiaru spełnić w umówionym terminie świadczenia wzajemnego, jest działaniem oszukańczym, penalizowanym przez przepis art. 286 § 1 kk. Wprowadzenie w błąd polegać może - między innymi - na wykorzystaniu niewiedzy kontrahenta co do własnego położenia finansowego i założonej z góry niemożności terminowego wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania. Sprawca przestępstwa oszustwa nie musi działać z góry powziętym zamiarem przywłaszczenia na trwałe mienia swojego kontrahenta. Wystarczy, jeśli efektem jego działania będzie rozporządzenie przez niego mieniem w sposób niekorzystny, a takowym jest założenie z góry, że zapłata w uzgodnionym terminie nie nastąpi. Przy dokonaniu ustaleń w tym przedmiocie okoliczności subiektywne w postaci zamiaru deklarowanego przez samego oskarżonego nie muszą i najczęściej nie mają znaczenia zasadniczego. W równym stopniu należy brać pod uwagę elementy obiektywne: czy strona umowy była w ogóle stanie przyjąć na siebie kolejne zobowiązanie bez uzasadnionego ryzyka, że nie będzie w stanie się niego wywiązać. Analiza działalności gospodarczej, polegająca na zbadaniu stanu pasywów i aktywów w momencie zawierania kolejnego zobowiązania, jest czynnością niezbędną przed dokonaniem oceny realności tego zobowiązania. Sąd poddał analizie sytuację finansową

oskarżonej w kontekście dopuszczalności zaciągnięcia przez nią kolejnego zobowiązania, realności wywiązania się z niego w świetle posiadanych długów.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego J. F. (1), Sąd wziął pod uwagę przesłanki wymienione enumeratywnie w art. 115 § 2 kk.

Sąd nie znalazł szczególnych okoliczności łagodzących z punktu społecznej szkodliwości czynu.

Jako okoliczność obciążającą z tego punktu widzenia wobec J. F. (1) Sąd przyjął nagminność przestępstwa oszustwa kredytowego. Zdaniem Sądu jakkolwiek nagminność (częstotliwość) określonego rodzaju przestępstw stanowi fakt leżący poza konkretnie popełnionym przestępstwem, to jednak oskarżony mając świadomość powszechności dokonywanych oszustw kredytowych, przyłączył się niejako do zachowań, które ze względu na swą masowość stanowią zagrożenie ładu społecznego o takim natężeniu, że fakt ten należy uwzględnić jako okoliczność obciążająca przy wymiarze kary (por. wyrok SN z dnia 16.08.1968 r., II KR 110/68, OSNKW 1969/1/3);

Ostatecznie Sąd ocenił stopień szkodliwości czynu J. F. (1) jako wysoki.

Rozważając pozostałe okoliczności mające wpływ na wymiar kary wobec oskarżonego Sąd nie dopatrył się żadnych szczególnych okoliczności łagodzących pomijając młody wiek oskarżonego. Okolicznością obciążającą była uprzednia karalność J. F. (1).

W konsekwencji, mając na uwadze dyrektywy sądowego wymiaru kary z art. 53 kk, Sąd wymierzył oskarżonemu karę powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Rozważając kwestię warunkowego zawieszenia wykonania kary w stosunku do oskarżonego J. F. (1), Sąd wyszedł z założenia, że koniecznym jest wzięcie pod uwagę, oprócz okoliczności z art. 69 kk, także przesłanek z art. 53 kk, albowiem warunkowe zawieszenie wymiaru kary jest integralną częścią orzeczenia o karze (zob. wyrok SA w Łodzi z dnia 23.11.2000 r., II AKa 217/00, Prok. i Pr. 2001/6/16 a także wyrok SA w Krakowie z dnia 30.09.1998 r., II AKa 184/98, Prok. i Pr.1999/4/15) i powinno uwzględniać dyrektywy społecznego oddziaływania orzeczonej kary. Na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności zasługują jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary, zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, to iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa.

W przedmiotowej sprawie brak jest przesłanek pozwalających w sposób przekonywający i wiarygodny budować przypuszczenie, że w wypadku warunkowego zawieszenia kary w stosunku do J. F. (1), cele kary zostałyby osiągnięte. Postawa oskarżonego i jego postępowanie, a także dotychczasowy sposób życia, tezie takiej przeczą. Oskarżony był uprzednio karany za przestępstwa umyślne, o wysokim stopniu społecznej szkodliwości. Powyższe świadczy o znacznym procesie demoralizacji oskarżonego, braku chęci zmiany postępowania i nikłych efektach procesu resocjalizacji. J. F. (1) nie jest chory, ani niezdolny do pracy, a mimo to, wybrał sprzeczny z obowiązującym porządkiem prawnym sposób pozyskiwania pieniędzy i utrzymywania się. Zdaniem Sądu przytoczone fakty ukazujące oskarżonego jako człowieka niepoprawnego, nie poddającego się poprawie, przesądzają o tym, że wobec niego należy zastosować środki polegające na resocjalizacji w warunkach izolacji więziennej.

Reasumując, karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania orzeczoną wobec J. F. (1) należy uznać za spełniającą swoją rolę w zakresie indywidualnej represji i mającą odpowiedni walor w zakresie oddziaływania społecznego.

W pkt IV wyroku Sąd na podstawie art. 44 § 2 kk rozstrzygnął o dowodach rzeczowych w postaci m.in. wniosku o udzielenie pożyczki, umowy pożyczki, orzekając jej przepadek na rzecz Skarbu Państwa.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu orzeczono na podstawie Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd w całości zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu, uznając, iż uiszczenie ich przez sprawcę stanowiłoby nadmierną dla niego dolegliwość.

SSR Krzysztof Bieńkowski

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2.(...)

- (...) J. F. (2)

3.(...)

(...).(...).